

Aron Lund

## Om Fria Syriska Armén

Den Fria Syriska Armén (FSA) har hela tiden varit den väpnade del av Assad-oppositionen som haft officiellt stöd från väst (USA och NATO) och Gulfstaterna. I motsats till övriga väpnade rebellorganisationer som dominerats av mer eller mindre fundamentalistiska islamister så har FSA betraktas som icke islamistiskt eller sekulärt trots att det även i FSA ingått islamistiska grupper.

Därför är det mycket viktigt att ta en närmare titt på FSA, som har råkat ut för flera motgångar sedan i höstas, bl a har viktiga rebellgrupper lämnat FSA (och anslutit sig till Islamiska fronten<sup>1</sup>) och det har varit (och finns fortfarande) hårda motsättningar i FSA:s ledning.

Det är detta som behandlas i de följande 3 artiklarna. De är översatta till svenska från de engelska versioner som ursprungligen publicerades på *Carnegie Endowment for International Peace* (<http://carnegieendowment.org/syriaincrisis/>), där de ingår i en serie som kallas ”Syria in Crisis” (Syrien i kris). Översättningarna är gjorda med förf. tillstånd. Översättare är *Björn Erik Rosin*.

Vid oklarheter se de engelska originaltexterna som anges separat för de 3 artiklarna (i noter).

MF 29/3 2014



Officiell logo för FSA

---

<sup>1</sup> Se [Islamiska frontens politik](#) av Aron Lund

## Kupp i Högsta militära rådet?

17 februari<sup>2</sup>

Sent i går kväll kom Högsta militära rådet (SMC), en kommandostruktur för den väpnade oppositionen i Syrien, med ett uttalande där det meddelades att man uteslutit sin stabschef, generallöjtnant Salim Idris, som uppges vara på arbetsresa i Qatar. En kopia på vad som sades vara beslutet i skriftlig form innehåller en lista på ett drygt tjugotal befälhavare inom SMC, vilka ska ha ställt sig bakom åtgärden. Men förvirring råder – och strax efteråt kallade en av SMC:s befälhavare beslutet för ”en kupp” och lade skulden för det på en trojka av saudistödda personer inom oppositionen.

SMC bildades i december 2012 för att fungera som central ledning för Fria Syriska Armén (FSA), ett paraplybegrepp som används av många av de rebellgrupper, som med stöd från Gulfstaterna bekämpar den syriske presidenten Bachar al-Assad. USA, Gulfstaterna, EU och Turkiet utsåg snabbt organisationen till den legitima ledningen för det väpnade upproret i Syrien. Men även om många ledande befälhavare bland rebellerna ingick där blev det snabbt uppenbart att SMC inte var någon effektiv ledning. Ändå har man haft en viktig roll för att kanalisera stöd till upproret från sauderna och från väst.

### Möt den nye chefen

I gårdagens uttalande hette det att SMC beslutat att avsätta både Idris och hans närmaste man i syfte att reorganisera SMC. Brigadgeneral Abdul-Ilah al-Bashir al-Noeimi utnämndes till stabschef inom SMC med överste Heitham Afeisi som biträdande chef. Noeimi är en tidigare yrkesofficer som hoppade av från regimen i juli 2012. Han kommer från den betydande al-Noeimstammen, vars medlemmar återfinns runt om i Mellanöstern. Han har lett Quneitras militära råd inom SMC på Golanhöjderna, där hans son Talal stupade för några månader sedan.

Quneitra har inte tillhört något av de främsta frontavsnitten, eftersom den största delen där ockuperas av Israel sedan 1967 och övriga delar är glest befolkade. Men kriget i söder växer i omfattning, åtminstone delvis på grund av att saudifinansierade vapen förts in i Syrien från Jordanien.



Generallöjtnant Salim Idris



Brigadgeneral Abdul-Ilah al-Bashir al-Noeimi

### Syriska revolutionärernas front

Den nye biträdande stabschefen, Afeisi, har lett en tämligen stor rebellpostering nära Maarrat al-Nouman i nordvästra Syrien. I december 2013 var han med om att bilda Syriska Revolutionärernas Front (SRF), en bred allians under ledning av Jamal Maarouf, en befälhavare i Idlib. Afeisi har verkat som Maaroufs närmaste man för militära frågor.

Maarouf själv är medlem av SMC och anses allmänt ha saudiskt beskydd. Hans och Afeisis nya SRF-allians har framställts som ett försök att omgruppera SMC-styrkorna. En del betecknar den rent av som kärnan till ett ”neo-FSA” eller ”en nationell armé” med syfte att förstärka den utlandsbaserade oppositionen militärt och utmana radikala jihadistister.

<sup>2</sup> Original på engelska <http://carnegieendowment.org/syriaincrisis/?fa=54537>

Maarouf var nyligen en av ytterst få aktiva befälhavare som stödde fredskonferensen Genève II. SRF var också drivande bakom attacken den 3 januari på den västfientliga jihadistiska grupp som gjort sig känd som Islamiska staten i Irak och Levanten (ISIL).

### ***Islamiska fronten och Bab al-Hawa***

I slutet av november i fjol bildade islamistiska rebeller den hittills största alliansen i Syrien: *Islamiska fronten*. Finansieringen av den var oklar och många inom media pekade på Saudiarabien, men det fanns också klara antydningar om att Qatar fanns med i leken. Många av de grupper som ingår i fronten hade tidigare tillhört SMC, men nu ställde man sig vid sidan av både SMC och ISIL och stakade ut ett slags salafistiskt mittfält. Envisa rykten gör dock gällande att en del grupper inom Islamiska fronten fortfarande får vapen via SMC.

I början av december 2013 intog Islamiska fronten den strategiskt viktiga gränsövergången Bab al-Hawa mellan Syrien och Turkiet. Man erövrade SMC:s högkvarter och Idris´ reella maktbas: SMC:s förråd fyllda med militär utrustning, som skänkts av Saudiarabien, USA och andra stater för vidare distribution till vänligt sinnade rebellgrupper. Idris uppgavs då ha flytt ur landet, men detta förnekade han och antagligen befann han sig redan i Turkiet när krisen uppstod. Därefter försökte han tona ned konflikten med Islamiska fronten och hitta ett sätt att på diplomatisk väg minska spänningarna. Såväl Idris som ledare för Islamiska fronten ägnade veckan därpå till att för alla som ville höra på upprepa att Islamiska fronten gått in på begäran av SMC-ledningen för att skydda förråden från en icke namngiven tredje grupp.

Men få trodde på detta och det förblir oklart vad som hände exakt. Det har förekommit olika uppgifter om vem som först försökte ta över förråden, med en del antydningar om att okontrollerade anti-SMC jihadister från ISIL, eller en gruppering inom SRF, gjort en räd mot förråden och gjort anspråk på äganderätt till SMC-vapen, som Idris inte velat ge dem – eller möjligen skulle båda versioner vara korrekta.

En del anhängare till SMC, inklusive SRF, var rasande över att Idris försökte frikänna Islamiska fronten. I efterdyningarna till krisen vid Bab al-Hawa förekom i december ömsesidiga våldshandlingar mellan Islamiska fronten och SRF, men de båda grupperna slöt fred nästan lika fort. I januari gick man samman i en bräcklig allians för att bekämpa ISIL, något som fortfarande pågår idag.

### ***Mellanspelet Hazm***

I januari i år dök Idris upp igen för att ge sin välsignelse åt en ny SMC-lierad grupp med namnet Hazmrörelsen. Den bestod av flera små rebellgrupper, inklusive resterna av de en gång så mäktiga Farouqbataljonerna. Detta kan ha varit ett svar från Idris och hans anhängare på bildandet av SRF. Om så var fallet var det också första tecknet på en allvarlig splittring inom ledningen för SMC.

Afeisi från SRF reagerade på bildandet av Hazmrörelsen med att säga att han ansåg Idris´ tid som ledare vara förbi och hota med att ”bilda ett nytt SMC” i stället för det ”Salim Idris-ledda SMC, som lämnat över vapen från SMC:s förråd till vissa välkända grupper utan att ge några vapen till andra stridande grupper”.

### ***Rykten, avgångar och dagsresor***

De senaste dagarna har varit späckade av intriger bland rebellerna. Genève II-konferensen hade precis lett till ett misslyckande. Det finns tecken på ökad internationell inblandning i upproret, där olika stater satsar på olika grupper och olika delar av Syrien samtidigt som man pumpar in nya vapen för att bestraffa Assad för misslyckandet i Genève. Värt att notera är den framträdande roll saudistödda personer inom oppositionen hade i störtandet av Idris.

I torsdags lämnade Asaad Mustafa, tidigare jordbruksminister och medlem av Baathpartiet och en saudisk favorit som nu verkat som försvarsminister i oppositionens exilregering, plötsligt in sin avskedsansökan. Mustafa klagade över att oppositionen deltagit i Genève II, men en talesperson för

SMC har bekräftat för mig att han också krävde att Idris skulle avsättas. Och precis när beslutet om att avlägsna Idris fattades tillkännagavs också att Mustafa kommer att kvarstå som försvarsminister.

Samtidigt gjorde Ahmad al-Jarba, en saudistödd schejk och ledare för den väststödda Nationella koalitionen för revolutionära och oppositionella styrkor i Syrien, ett sällsynt besök på syrisk mark. Den formella anledningen var för att hedra en stupad befälhavare, men Jarba hade på resan sällskap av Maarouf från SRF. Man kan med säkerhet utgå från att Idris´ framtid som befälhavare för SMC ingick bland de ämnen de båda diskuterade.

### ***Fortfarande någon roll för Islamiska fronten?***

Enligt källor som uttalat sig för Kulluna Shuraka, en välkänd website för den syriska oppositionen, var representanter för Islamiska fronten närvarande vid SMC-mötet – trots att man hävdade att man skurit av banden till SMC. Kulluna Shurakas källor uppger att Islamiska frontens grupper stödde avsättningen av Idris, men att både den salafistiska grupp som är känd som Ahrar al-Sham och ytterligare en icke namngiven grupp inom Islamiska fronten vägrat att rösta för utnämningen av Afeisi från SRF till biträdande chef för SMC.

Det är svårt att säga om det ligger någon sanning i detta. Även om Kulluna Shuraka kommit med många scoop är sajten inte känd för någon mer omsorgsfull kontroll av fakta. Men det som sägs vara det skriftliga beslutet från mötet innehåller namnet på i varje fall en medlem av Islamiska fronten: Abderrahman Soweiss, militär chef för den Homsbaserade Haqqbrigaden.

### ***USA-stöd till Idris***

Överste Qassem Saadeddine, en medlem av SMC som är lierad med SRF, uppgav för den saudägda nyhetssajten al-Arabiya att beslutet att avsätta Idris berodde på att Islamiska fronten i december i fjol tagit kontrollen över gränspassagen vid Bab al-Hawa. Han tog avstånd från Idris´ sätt att sköta den händelsen och uppgav att det var vad som fick SMC-befälhavarna att resa sig mot sin stabschef.

Saadeddine uppgav att USA:s regering försökt tvinga SMC att behålla Idris och att ”vissa parter” hotat med att upphöra med sitt stöd om han avsattes. Men enligt Saadeddine råder enighet om att stödja avsättningen av Idris och han uppgav att Mustafa nu kommer att inleda ”en omfattande plan” för att reorganisera oppositionen.

### ***Nystart eller splittring?***

Strax efter ”välkomnades” beslutet att tillsätta Abdul-Ilah al-Bashir al-Noeimi som ny chef för SMC av Ahmad al-Jarba från Nationella koalitionen. SMC:s beslut var dock inte enhälligt. Snarare tycks det förebåda en splittring inom SMC, där Idris fortfarande är kapabel att få stöd från en del av ledningen och kanske från en del utländska stater. Journalisten Zaid Benjamin har intervjuat Mohammed al-Abboud, SMC:s högste befälhavare i östra Syrien. Han betecknar avsättningen av Idris som ogiltig och hävdar att SMC fallit offer för en ”Baathistisk kupp” ledd av Mustafa, Jarba och Maarouf. Han lovar att sätta sig upp mot beslutet: ”När generallöjtnant Salim återvänder kommer vi att samlas och anta ett uttalande om det inträffade.”

Vad som exakt utlöste revolten mot Idris vid denna tidpunkt och på detta sätt förblir en gåta för ögonblicket, även om det alltmer ser ut som om det finns kopplingar till kungliga familjen i Riyadh. Det kommer att dröja lite tills vi kan veta om detta innebär början till ett SMC med nya krafter, med ny ledning och med en ny våg av ekonomiskt stöd utifrån – eller om det bara kommer att leda till ytterligare splittring av upprorsleden och innebära att slutet närmar sig för en redan svag organisation.

## De Fria syriska arméerna: Institutionell splittring

25 mars<sup>3</sup>

Den 16 februari fattade ledarna för Fria Syriska Armén (FSA), det dunkla nätverket av syriska rebellgrupper med stöd från väst och Gulfstaterna, ett kontroversiellt beslut. Denna dag tillkännagav FSA:s högsta militära råd att man efter en omröstning avsatt chefen för dess generalstab, generallöjtnant Salim Idris, och ersatt honom med en tämligen okänd befälhavare från södra Syrien, brigadgeneral Abdel-Ilah Bashir al-Noeimi. Men bara några timmar senare hade anhängare till Idris inlett protester och betecknade hans avsättning som ”en kupp” – och snart hade två läger utkristalliserats, där båda gjorde anspråk på att utgöra den verkliga ledningen för FSA.

För att kunna förstå denna tvist, som är central för den av väst och Gulfstaterna stödda oppositionen i Syrien, är det nödvändigt att först titta närmare på de olika fraktioner och institutioner som är inblandade.

### ***Kartläggning av FSA:s institutioner***

Namnet ”Fria Syriska Armén” har de tre senaste åren kommit att användas om många olika saker av journalister, forskare, medlemmar av oppositionen och självutnämnda ledare för FSA – sällan utan någon närmare precisering. Här använder vi det om ett nätverk av rebellgrupper och kanaler för finansiering, som officiellt godkänts av Saudiarabien, Qatar, Turkiet, USA, Förenade Arabemiraten, Frankrike samt andra regeringar och då främst om den ledning för FSA, som utsågs vid en konferens i Antalya i Turkiet den 11 december 2012.

Det formella namn som tillkännagavs vid mötet i Antalya var Generalstaben för Militära och Revolutionära styrkor, men eftersom detta uppfattades som alltför ohanterligt för medier och för förvirrande för den allmänna opinionen valde många redaktioner att kort och gott tala om ”FSA”. Men i syfte att särskilja Antalyagruppen från tidigare försök att skapa en högsta ledning för FSA började andra journalister och bedömare att tala om ”Högsta Militära Rådet”, eller SMC. Detta namn har fram tills nu använts här på detta forum – samt förvirrande nog också av gruppens egen engelskspråkiga mediaavdelning.

Högsta militära rådet, som inom oppositionen också kallas De trettios råd (på grund av att det ursprungligen hade 30 medlemmar), var i själva verket bara en av de institutioner som bildades vid konferensen i december 2012. Distinktionen är viktig för vad som följer.

Rådets uppgift bestod i att lägga fram grundreglerna för FSA:s organisation, presentera konkreta mål och utse befälhavare för en verkställande generalstab, som skulle sköta det dagliga arbetet med att beväpna och finansiera sympatiserande upprorsstyrkor. Rådets första beslut i december 2012 blev just att utse general Salim Idris till chef för generalstaben tillsammans med ett antal regionala biträdande chefer. Idris och hans mannor kontrollerade mediafrågor och såg till att distribuera utländska leveranser till rebellerna och hamnade därigenom i mediernas rampljus. Som institution höll sig själva rådet för det mesta i bakgrunden, även om några av ledarna också var starkt profilerade befälhavare.

### ***Relationerna till den civila oppositionen i exil***

Senare skulle hela denna FSA-struktur anslutas till Nationella koalitionen för revolutionära och oppositionella styrkor i Syrien, ett organ för exilpolitiker med stöd av samma grupp av tidigare nämnda stater, i hopp om att de båda skulle kunna fungera som den civila respektive militära flygeln av en enad opposition. I november 2013 utsåg Nationella koalitionen en interimregering baserad i Turkiet med ett försvarsministerium avsett att gradvis täcka FSA.

Enligt en tidigare uppgörelse skulle den FSA-ledning som valts i Antalya året före få uttala sig om utnämningar av inrikes- och försvarsminister i denna regering. Efter överläggningar internt och –

<sup>3</sup> Engelskt original: <http://carnegieendowment.org/syriaincrisis/?fa=55085>

som alltid – efter utländska påtryckningar försökte Idris och FSA:s generalstab uppenbarligen till-sätta människorättsaktivisten Ammar al-Quarabi som inrikesminister och Asaad Mustafa, en civil avhoppare från Assadregimen, som försvarsminister. Det blev nej till Qurabi från Nationella koalitionen, men Mustafa godkändes som försvarsminister. Som tillfällig åtgärd fick han också den vakanta posten som inrikesminister.

I egenskap av försvarsminister skulle Mustafa därefter leda Rådets möten, även om Idris fortfarande var chef för generalstaben. Det stod snart klart att de båda inte drog jämt. Idris började också få problem med Ahmad al-Jarba, Nationella koalitionen ordförande. Idris motsatte sig Mustafas och Jarbas plan på en omorganisering av FSA och kritiserade öppet tanken på att göra FSA till en ”fri nationell armé”, något som Jarba tagit upp sommaren 2013.

Spänningarna inom ledningen för oppositionen växte i och med att ett icke samordnat flöde av pengar från Gulfstaterna strömmade in till det väpnade upproret och när nya koalitioner började uppstå både inom och utanför den struktur man kommit överens om.

### ***Råd kontra generalstab***

I slutet av 2013, efter skärmytslingarna mellan rebellgrupper vid gränsstationen Bab al-Hawa, ökade splittringen inom FSA:s apparat. Rivaliserande grupper började uppstå runt Idris och Mustafa, där den senare i tysthet fick stöd av såväl Jarba som Jamal Maaroufs Syriska revolutionärernas front, en ny saudifinansierad rörelse inom FSA (Maarouf själv har ingått i rådet sedan det bildades). Idris har därefter sagt att han misstänkte att Mustafa agerade för att bli av med honom. I februari var konflikten uppenbar när Mustafa undertecknade ett brev med sin avgång och det uppgavs att han sagt att antingen skulle han själv eller Idris få gå.

Därefter inträffade en splittring efter i stort sett de institutionella linjer som beskrivits ovan. Den 16 februari samlades rådet utan att informera Idris och beslutade att ersätta honom med Abdel-Ilah al-Noeimi och där Maaroufs namn stod överst på listan över dem som var för en förändring i ledningen. Omröstningen stöddes också av Mustafa (som nu drog tillbaka sitt beslut att avgå) och Jarba.

Men alla var inte nöjda. Idris´ närmaste män inom FSA:s generalstab, samt några av de militära råd som upprättats som en del av FSA:s struktur inne i Syrien för att distribuera pengar och vapen, vägrade gå med på beslutet. I stället antog de ett uttalande, där man sade att man också i fortsättningen skulle stödja Idris, som i sin tur kom med några utfall mot Mustafa och Jarba och kallade den senare ”diktator”. Han anslöt sig därefter till ett möte med sina anhängare, där man slog fast att man kollektivt skulle bryta med FSA:s råd och Nationella koalitionen försvarsministerium.

Förvirringen blev snart pinsam, där båda sidor gjorde anspråk på att utgöra den enda legitima ledningen för FSA, varigenom en redan ineffektiv militär ledning helt slets sönder. Inom en vecka hade *New York Times* fått tag på Abdel-Ilah Bashir, som verkade lika förbryllad som alla andra. ”Jag svär vid Gud, ingen har kontaktat mig”, sade han beträffande beslutet att utse honom till befälhavare för den syriska revolutionen. ”Jag visste inget om det”.

Sådan oreda inom ledningen för upproret hotar att ställa till problem för både västs och Gulfstaternas strategier för Syrien. Det är tänkbart att ett bestämt agerande från oppositionens ledare utomlands kan få slut på dispyten. Men hittills har alla försök att försona de rivaliserande lägren misslyckats – kanske på grund av att utländskt inflytande är just vad som delar dem.

## Fria syriska arméerna: Misslyckad försoning

26 mars<sup>4</sup>

Den förra artikeln skildrade bakgrunden till splittringen i februari i år inom Fria syriska armén (FSA), ett upprorsnätverk som med stöd från väst och Gulfstaterna bekämpar Bachar al-Assads regering i Syrien.

Åtminstone på ytan har splittringen fått institutionella följder. Huvuddelen av FSA:s generalstab stöder sin gamle ledare, generallöjtnant Salim Idris. Mot honom står försvarsministern i den syriska oppositionens exilregering, Asaad Mustafa, och Högsta militära rådet inom FSA. Dessa har stött brigadgeneral Abdel-Ilah Bashir al-Noeimi som ersättare till Idris.

I början av mars hölls en rad försoningsmöten under ledning av Ahmad al-Jarba, ledare för Nationella koalitionen av revolutionära och oppositionella styrkor i Syrien, ett organ av exilpolitiker avsett att verka som den civila ledningen för oppositionen. I mötena deltog både anhängare till Idris inom generalstaben och till Mustafa inom rådet. Jarba hade tidigare lierat sig med den senare gruppen, men nu strävade han uppenbarligen efter att överbrygga klyftan mellan dem i ett försök att finna en godtagbar kompromiss.

Den 5 mars tillkännagav Jarba och Nationella koalitionen att de nått en uppgörelse med officerarna från generalstaben, vilken innebar att såväl Idris som Mustafa samtidigt skulle lämna sina poster och rådet utvidgas med nya medlemmar. Överenskommelsen bröt samman omedelbart. I stället för att godkänna Mustafas avgång och ge plats åt nya medlemmar meddelade rådet att försvarsministern skulle kvarstå på sin post. ”Denna överenskommelse är inte mer än bläck på papperet. Den är inte värd någonting alls”, sade Qassem Saadeddine, talesperson för Mustafa och Högsta militära rådet.

Detta togs inte väl emot av Idris’ vänner i generalstaben. Någon skrek ”det finns några här som behöver en omgång” och vilt tumult uppstod. ”Jarba fick ta emot tre slag, trots att han inte deltog i slagsmålet själv utan bara försökte skilja de båda lägren åt”, sade generalstabens talesperson Omar Abu Leila. Båda sidor skyller förstås på varandra.

### **Mustafas version**

I en intervju den 8 mars försökte Mustafa anslå en försonlig ton gentemot Idris och sade att den ”förra” befälhavaren för generalstaben gjort bra ifrån sig under svåra förhållanden. Men han fortsatte att understryka att Idris nu var ute ur bilden och att valet av Abdel-Ilah Bashir skett på legitimt vis och nu gjorde honom till ensam ledare för generalstaben och FSA:s apparat.

Enligt Mustafa var det hela mycket enkelt. Idris hade blivit vald av rådet i december 2012 och i februari 2014 hade samma råd avsatt honom. Och om det första beslutet var legitimt måste också det andra respekteras. Nu borde oppositionen se framåt och ägna sig åt att besegra Assad.

### **Idris’ version**

Idris instämmer förstås inte med Mustafas redogörelse för vad som hänt. I ett uttalande på oppositionens website Zaman al-Wasl i mitten av mars sade han att han fortfarande betraktade sig som rättmätig ledare för generalstaben, även om han undvek frågan om huruvida han fortfarande kontrollerar flödet av vapen och ammunition till de FSA-stödda styrkorna i Syrien.

Han räknade upp en rad skäl till varför rådets ursprungliga beslut den 16 februari om att ersätta honom med Abdel-Ilah Bashir var olagligt och varför man i själva verket inte uppnått den erforderliga två tredjedels-majoriteten (som Mustafa påstår). Enligt Idris var det hela ”värre än en kupp” och att ”det som verkligen hände var att olika individer gjorde upp bakom ryggen på alla andra”. Indirekt bekräftar han att försoningsmötet i början av mars mellan olika militära ledningar och

<sup>4</sup> Original på engelska: <http://carnegieendowment.org/syriaincrisis/?fa=55104>

Nationella koalitionen slutat i slagsmål. Enligt Idris hade han och hans allierade inom generalstaben gått med på den föreslagna uppgörelsen och han hade redan skrivit sitt avgångsbrev. Till hans förvåning hade då ”Asaad Mustafa, [rådet] och Ahmad al-Jarbas grupp” i stället beslutat att sänka avtalet och följde upp detta med en attack på Idris´ anhängare – där man använt sig av ett skällsord som normalt bara brukar gälla regeringsanhängare, Idris kallar det ”*shabiha*-uppförande”.

### ***En konflikt mellan saudier och Qatar via ombud?***

Betydelsen av splittringen är svår att bedöma, men en sak är säker: dessa institutioner har någon betydelse bara så länge som de klarar av att kanalisera utländskt stöd in i Syrien. Varken Idris eller Abdel-Ilah Bashir kommer att bli långvariga utan stöd från åtminstone en utländsk regering. Samma gäller oppositionens exilregering och Mustafa.

Frågan är hur mycket sådant utländskt stöd betytt för konflikten från början: Är splittringen av FSA kopplad till utländska intressen och handlar det kort och gott om att de båda lägren agerar åt utländska rivaler?

Det självklara stället att rikta blicken mot är Persiska viken, där den gamla rivaliteten mellan Saudiarabien och Qatar blossat upp i fullskaligt kallt krig. Den nuvarande apparaten inom FSA var ursprungligen tänkt som en form av fusion av strävanden från Saudiarabien och Qatar att förse rebellerna med vapen. I själva verket är det känt att såväl Mustafa som Jarba och ledaren för en växande grupp inom FSA, Syrienrevolutionärernas front (där en del medlemmar uttalat sig ytterst kritiskt mot Idris) får stöd från Saudiarabien. Idris har inte utåt gjort sig känd som Qatars man på samma sätt, men han har varit i Qatar på sistone och kan vara ute efter att skaffa stöd där han kan få det.

Å andra sidan, med tanke på både personlig och institutionell rivalitet såväl inom oppositionen som i de stater som stöder den, är det svårt att föreställa sig att en konflikt mellan Qatar och Saudiarabien skulle vara enda orsak till konflikten. En sak är säker, även andra stater är inblandade och även utan utländsk inblandning har oppositionen alltid plågats av organisatoriskt kaos och kamp om makten. Även om man inte får ignorera utländskt inflytande, som måste följas noggrant, får detta inte fördunkla hela det komplexa i syrisk oppositionspolitik.

Under tiden går oppositionens politiska flygel mot en egen avgörande omröstning, när Nationella koalitionen i juli planerar att ge saudiernas favorit Jarba nytt förtroende som ordförande – något som politiker med stöd av Qatar kan komma att försöka stoppa. Mer interna stridigheter inom oppositionen är att vänta.

### **Lästips**

Vid sidan av FSA och Islamiska fronten (se not 1 ovan) så spelar al-Qaida-inspirerade rebeller en stor roll i Syrien – om de sistnämnda se Patrick Cockburns artikelserie [Andra akten för al-Qaida](#).

Se även [Syrien](#) och [Debatt om Syrien](#) (på marxistarkivet) som innehåller ett stort antal artiklar om olika aspekter av upproret.